Cristian Curte - O poveste de dragoste cu sfinţi - Bonifaciu şi Aglaida
(s.v. 19 decembrie / s.n. 01 ianuarie)

Aglaida şi Bonifaciu (Pictură de Alexandre Cabanel)

Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida, Roma (s.v. 19 decembrie / s.n. 01 ianuarie):

https://www.academia.edu/44772826/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Bonifatie_%C5%9Fi_Sf%C3%A2nta_Aglaida_Roma_19_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-bonifatie-si-aglaida

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-bonifatie-si-aglaida

****

Materiale despre Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Bonifatie-%C5%9Fi-Aglaida-(19-dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Bonifatie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Bonifa

***

Aglaida

Vila Aglaidei fusese ridicată pe malul Tibrului, aproape de Colloseum, între Forum Boarium şi teatrul lui Marcellus. Mai toate ferestrele dădeau spre râu, aşa că, din primăvară până în toamnă, Aglaida stătea în faţa lor, legănându-se în răcoarea pe care o aducea apa sau privind cum razele soarelui se scaldă, la apus, în unde. Era o locuinţă somptuoasă, cu zeci de camere pentru familie şi sclavi, cu bazine, sculpturi şi mozaicuri meşteşugite, cu dormitoare doldora de mătă-suri, aur şi lemn scump, adus din Africa.

Lucraseră la ea ani întregi sculptorii greci tocmiţi de Acacius, tatăl Aglaidei, unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi demnitari ai Romei. Adusese meşteri din toate colţurile imperiului ca să-i dăltuiască în marmură şi lemn, să-i lucreze în mozaic sau să-i picteze în fresce locuinţa care, acum, putea să stea alături de palatele de vară ale împăratului. Bogatul patrician asta îşi şi dorise. Îşi ridicase vila ca să le arate tuturor că el este favoritul împăratului şi unul dintre cei mai influenţi senatori ai vremii. Cât trăise el, pe la banchetele din casa sa se perin-daseră toţi patricienii cetăţii, ba odată s-a întâmplat să-l cinstească chiar divinul imperator. Pentru răsfăţul prietenilor săi începuse să cumpere cei mai scumpi sclavi care se vindeau în cetate, nubieni uriaşi, care te puteau purta prin tot ora-şul cu lectica, greci plini de înţelepciune, care îl puteau tălmăci pe Platon, sau egiptence oacheşe, care-ţi umpleau nopţile de desfătări.

Aglaida crescuse înmuiată în aerul acesta cosmopolit, jumătate desfătare, jumă-tate intrigă politică, învăţând să preţuiască tot ceea ce avea Roma mai altfel de-cât celelalte cetăţi ale Italiei - frumuseţea şi puterea. Pe ea o sedusese mai degra-bă frumuseţea decât puterea.

Felul în care tatăl său îşi dobândise averea o scârbea, căci bănuia că la temeliile bogăţiei familiei sale zac multe vieţi ruinate. Aşa că a ştiut de tânără să se ţină departe de uneltirile politice ale patricienilor şi să împrumute din viaţa lor doar fericirea albă cu care te desfătai dacă ştiai să te cufunzi în frumuseţea unei statui de Phidias sau în răcoarea roşiatică a unui vin de Chios. Cu vârsta, învăţase însă că toate aceste plăceri pălesc în faţa iubirii, în a cărei artă devenise mai iscusită ca o hetairă.

Când părinţii ei au murit, lăsându-i moştenire uriaşa lor avere şi o viaţă de plă-ceri, Aglaida s-a cufundat în braţele tuturor tinerilor pe care-i dorea şi care puteau să-i stea alături fără să pună întrebări şi fără să-i complice jocurile cu gelozii prosteşti. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar carnea îşi cerea drepturile înaintea inimii. Avea să-i asculte chemarea. Până într-o zi...

Bonifaciu

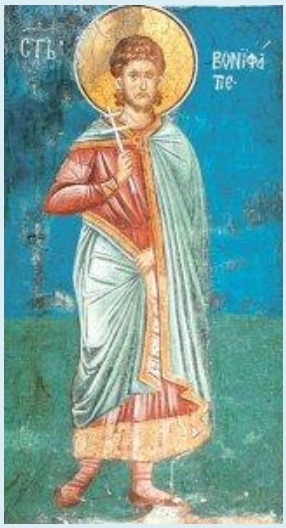

Pe Bonifaciu l-a zărit din lectică, pe când se preumbla prin piaţa de sclavi, şi a fost pe loc vrăjită de frumuseţea lui. Era un sclav sănătos, frumos şi bine îmbră-cat, semn că fusese ţinut la mare preţ de stăpânul său. Când şi-a trimis slujbaşii să-l cumpere, i s-a cerut un preţ ameţitor.

Bonifaciu fusese născut în Roma, în casa unui legionar care căzuse pradă farme-celor unei sclave pe care şi-o adusese tocmai din Siria. Tatăl său nu-l recu-noscuse niciodată, dar îl ţinuse lângă sine, dându-i învăţătură şi deprinzându-l să se poarte cu gândul că, atunci când va creşte, îl va elibera şi-l va ajuta să-şi facă un rost în viaţă.

Legionarul murise însă înainte de vreme, iar soţia lui, bănuind originile bastar-dului, se hotărâse să-l vândă pe Bonifaciu, nu fără a cere pe el o mică avere, dată fiind educaţia lui. Dar cum pentru Aglaida banii nu fuseseră niciodată o oprelişte, l-a cumpărat pe frumosul sclav, cu gândul că-i va înveseli nopţile, iar ziua i-ar putea fi un ajutor de nădejde în rânduirea treburilor casei. Nu bănuia că, prin el, destinul avea să-i schimbe viaţa.

La început, l-a ţinut în beciurile umede, la un loc cu sclavii de rând, pe care-i folosea la muncile grele. Nu-i trata cu cruzime, dar nici nu-i ocrotea. Pentru Bonifaciu, a fost ca şi cum ar fi fost aruncat într-o închisoare. Aglaida asta şi voia - să-i frângă cerbicia, să-i arate cine este stăpâna, pentru ca, mai apoi, să-l poată aduce la banchete, să-l arate prietenelor sale şi să-l ducă în alcov ca pe un trofeu. Aşa că a avut răbdare cu el, l-a aşteptat, punându-l la muncile de jos, la care nici nu prea se pricepea.

Tot jocul acesta a ţinut până în prima noapte când, după un banchet istovitor, i-a poruncit lui Bonifaciu să vină în dormitor. Doar că sclavul nu s-a supus. I-a întors o privire mândră şi a coborât treptele umede ale beciului, ducându-se să doarmă cu sclavii de la magaziile de grâu. Era felul său de a-i arăta că are inima liberă şi că o poate da cui voieşte.

Aglaida s-a mâniat, a vrut să pună să fie biciuit, dar apoi a înţeles că nu poate face asta, că inima nu o lăsa. Că bărbatul acesta frumos avea în el o libertate după care şi ea tânjea. Şi că nu i-o putea răpi cu forţa. Trebuia să-l câştige. Ea, patriciana, femeia frumoasă şi dorită de toţi tinerii Romei, să alerge după un sclav? Hotărât lucru, asta nu putea! Şi totuşi... asta a făcut, pentru că atunci când Bonifaciu i-a întors spatele, preferând beciul umed aşternutului ei cald, a ştiut că se îndrăgostise de el. Şi-a dat seama că-l iubea încă din ziua în care-l văzuse în piaţa de sclavi. Că-l dorea din tot trupul şi din tot sufletul ei. Şi că nu va mai putea trăi fără el. După atâţia ani de plăceri, inima ei îşi cerea drepturile.

Un nou crez

Racla cu moaştele Sfântului Bonifaciu

A doua zi i-a mărturisit totul. S-a umilit în faţa lui, a plâns, l-a rugat să o ierte că-l ţinuse cu sclavii de rând, iar Bonifaciu a iertat-o şi a împărţit cu ea patul. Stăpâna devenise sclavă. Au început să trăiască în văzul lumii, uimind cetatea cu îndrăzneala lor.

Era ştiut că patricienii aveau câte o sclavă sau mai multe pentru ostoirea pof-telor, că le aduceau cu ei la banchete şi nu se sfiau să arate asta chiar soţiilor lor, dar până la Aglaida, nu se mai pomenise ca o tânără atât de bogată "să se ţie" public cu un sclav, ba şi mai mult, să se arate cu el în văzul lumii, supunându-se bârfelor şi batjocurii.

Toată cetatea spunea că e o târfă, că nu-i ajung tinerii din familiile de patricieni pe care-i nenorocise cu farmecele ei, că acum are nevoie de sclavi ca să-şi sati-sfacă poftele nemărginite. Era, însă, în şoaptele acelea înveninate, şi multă invidie, o ciudă fără margini, stârnită de averea ei, pe care şi-ar fi dorit-o orice senator cu un fiu gata de însurat.

Dar Aglaida trecea cu fruntea senină prin războiul stârnit. Inima ei era liberă şi i-o dăruise lui Bonifaciu, care-i devenise pereche, nu doar în alcov, ci şi în pofta cu care se arunca în viaţa la care, ca sclav, nu avusese acces până acum. De când erau

împreună, banchetele nu mai ţineau doar trei zile, ci o săptămână, la ele nu mai erau poftiţi doar prietenii, ci toţi petrecăreţii din cetate.

O viaţă putredă şi urâtă, trăită în pofida unei taine pe care Bonifaciu o ascunsese cu străşnicie până acum: era creştin. O credinţă care la Roma nu era privită cu ochi buni. Deprinsese rânduiala aceasta de la mama lui, venită dintr-un loc în care Iisus din Nazareth avea mulţi adepţi, dar sclavia îl despărţise brutal de ea.

Aglaidei nu-i era teamă de ceea ce ar fi putut spune cetatea, ci de presimţirea care o rodea, că l-ar putea pierde pe Bonifaciu din pricina iudeului răstignit, în urmă cu trei veacuri, pentru credinţa lui. Aşa că, într-o zi, l-a luat pe Bonifaciu de mână şi s-au dus împreună la adunările creştinilor, ca să înţeleagă, şi ea, cine a fost Hristos. Ba de la un timp, a îngăduit ca unele dintre ele să fie ţinute în propria-i casă, lăsându-se tot mai mult fermecată de frumuseţea lor.

Darul moaştelor

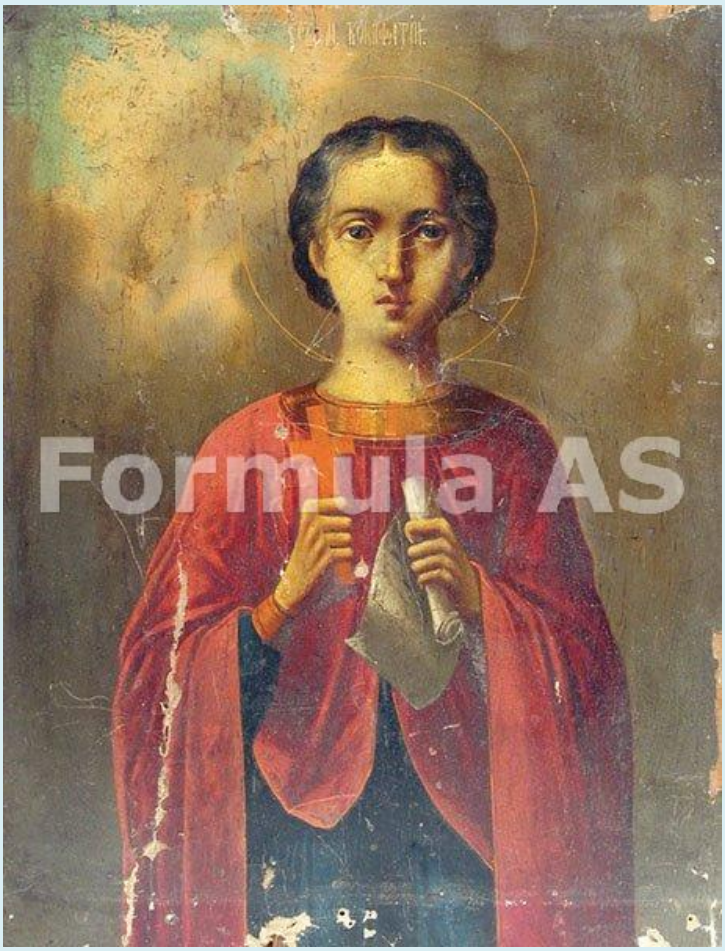

Icoană din sec 17

Tibrul curgea leneş prin faţa ferestrelor de la dormitorul ei. Aglaidei îi plăcea să stea lungită în pat, ascultând murmurul valurilor, în timp ce soarele care apunea îi mângâia trupul cu razele sale molatice. Aşa obişnuia să-şi petreacă după-amiezele cu Bonifaciu, stând îmbrăţişaţi, până când cerul începea să se întunece, anunţând voluptatea nopţii.

Dar acum era singură şi nici soarele, nici lunecarea leneşă a apei nu mai stâr-neau în ea bucuria aceea liniştită şi dulce pe care o avea când erau împreună. Fără Bonifaciu alături timpul părea oprit, iar Tibrul curgea fără rost. În undele apei parcă vedea zădărnicia vieţii ei de dinainte, care-i lăsa dimineţile singure şi triste. Hotărât lucru, fără el, nu mai era nici ea.

Bonifaciu plecase mai mult dintr-o joacă. La una din adunările creştinilor, cineva venise cu un sipet de chiparos, în care se aflau osemintele unui sfânt martir, ucis în timpul unei persecuţii din Asia Mică. Fapt ciudat, răcliţa nu răs-pândea duhoarea unui mort, pentru că, după cum preotul le spusese, martirii nu putrezesc după moarte, ba chiar revarsă binecuvântări din trupurile lor sfărâmate de chinuri.

Părintele i-a lăudat pe patricienii care ţin în casele lor astfel de odoare, bucurân-du-i şi pe ceilalţi creştini când le aduc la adunări. Atunci i-a răsărit în minte Aglaidei gândul că şi vila ei ar fi binecuvântată cu astfel de oseminte. Le va pune lângă urnele cu cenuşa strămoşilor ei şi le va cinsti zilnic prin rugăciuni. Şi, poate, odată cu ele, se vor aşeza şi ei în rostul adevărat al vieţii, insuflat de credinţa lor.

I-a spus toate acestea lui Bonifaciu într-o noapte, când el a întrebat-o ce dar să-i aducă pentru a-i dovedi iubirea: "Soarele de pe cer, luna din apele Tibrului?"

Aglaida a surâs şi i-a spus neaşteptat: "Nu. Aş vrea moaştele unui martir." Nu se gândise prea adânc la aceste cuvinte, dar Bonifaciu le-a luat în serios.

A doua zi s-a trezit de-vreme şi a plecat în târg, să tocmească slugi şi merinde pentru un drum lung. Când s-a întors, i-a spus că va să plece în Tarsul Ciliciei şi-i va aduce, negreşit, moaşte de martir. Negreşit!

La despărţire, pe când o mai strângea în braţe, Bonifaciu şi-a întrebat iubita râzând: "Dacă nu găsesc moaşte de martir, pot să-ţi aduc moaştele mele?".

În loc să-i răspundă, Aglaida i-a acoperit gura cu sărutări, deşi în clipele acelea a simţit cum inima îi este săgetată de-o prevestire rea...

Biserica Sfântului Bonifaciu din Roma

Când i-a văzut, picioarele i-au înţepenit. Lângă cetatea Tarsului, pe un câmp plin de pietre şi ciori, călăii îi schingiuiau pe creştini, din porunca guverna-torului, obligându-i să se lepede de Hristos. Douăzeci de martiri, femei şi bărbaţi, înroşiseră deja cu sângele lor praful galben al drumului. Dar deşi erau schingiuiţi fără milă, nici unul dintre ei nu-şi renegase credinţa. Erau neclintiţi în ea.

O mulţime de gură cască asistau la torturi. Bonifaciu s-a amestecat printre ei, cu gândul să aştepte seara, atunci când călăii vindeau trupurile rămase fără suflare, celor care doreau să le răscumpere.

Guvernatorii cetăţilor ştiau că întotdeauna se găseau trimişi ai nobililor creştini care erau dispuşi să scoată din buzunar mici averi, numai să poată lua trupurile sfinte ale martirilor, pentru a le oferi o înmormântare creştinească. Unele nici nu ajungeau în pământ. Erau învelite în giulgiuri, închise în sipete preţioase şi apoi

trimise spre biserici, pentru închinare. Majoritatea făceau minuni mari, tămă-duind bolile sau scoţând demonii.

La asta se gândea şi Bonifaciu, care-şi închipuise că până noaptea va fi din nou în corabie, în drum spre Roma. Doar că, în timp ce stătea privind la chinurile martirilor, ochii i s-au întâlnit cu ai unei tinere care era biciuită crunt de călău. O clipă, doar o clipă, i s-a părut că femeia zâmbeşte, în ciuda durerilor. Apoi trupul i-a zvâcnit ca un arc şi s-a prăbuşit la pământ. Sătul de răbdarea ei, călăul îşi scosese sabia şi-i retezase ambele mâini. Palmele albe şi delicate îi rămă-seseră prinse în inelul de fier cu care fusese legată, iar trupul i-a căzut la pământ, într-un lac de sânge. Dar tânăra nu urla şi nu-i blestema pe prigonitori. Se zvârcolea doar, răvăşind pământul cu cioatele rămase în loc de braţe. Apoi, înainte să moară, a spus doar câteva cuvinte: "Iisuse, iartă-i, Iisuse!".

Ceva s-a rupt atunci în inima lui Bonifaciu. În ochii acelei fete curate şi-a revă-zut toată viaţa lui putredă, dar şi iubirea pentru Aglaida, alături de care păşise pe drumul bun al credinţei. Fusese bucuria lui, o bucurie trăită parcă în răspăr cu toată durerea lumii. Dar acum era alături de aceşti sărmani, care se agăţau de credinţa lor mai tare decât de viaţă.

Un abur i se ridica de pe suflet şi simţea că, din clipa asta, nu va mai putea fi la fel. Nu va mai putea trece cu nepăsare peste durerea din jurul lui. O milă nesfârşită, o milă năvalnică i-a cotropit inima şi, fără să se gândească, s-a dus ţintă la unul dintre călăi zicându-i scurt: "Şi eu sunt creştin!". A simţit ca prin vis mâna grea care i se aşeza pe umăr, apoi o îmbrâncitură scurtă, care l-a arun-cat la pământ. Bonifaciu îşi începuse drumul spre cer.

Un sclav sfânt

Icoană bizantină

Mâna era alb-vineţie, cu unghiile zdrobite de cleştii călăilor, cu podul palmei însângerat. Mâna care-i mângâiase părul şi trupul, şi-i atinsese buzele, ori de câte ori îi ceruse tăceri în locul vorbelor. Mâna moartă, acum, peste care cur-geau şiroaie de lacrimi. Mâna lui Bonifaciu devenise mâna unui creştin care pierise pentru semnul crucii. Mâna unui sfânt...

I-l aduseseră într-o dimineaţă, înfăşurat într-un linţoliu alb, cu capul despărţit de trup prin ascuţişul sabiei. Gluma lui nevinovată, aruncată la plecare, se împli-nise.

La început, Aglaidei nu i-a venit să creadă, socotind că e o glumă, o şotie neagră a vreunui duşman. Îl aştepta cumva pe Bonifaciu să se ridice din racla scumpă în care îl aşezase. Să se ridice şi să-i spună zâmbind că nu a murit, că doar s-a prefăcut, dorind s-o sperie. Să se aşeze apoi lângă ea şi să privească cum soarele apune în ape-le Tibrului, continuând, de unde fusese întreruptă, povestea lor de iubire...

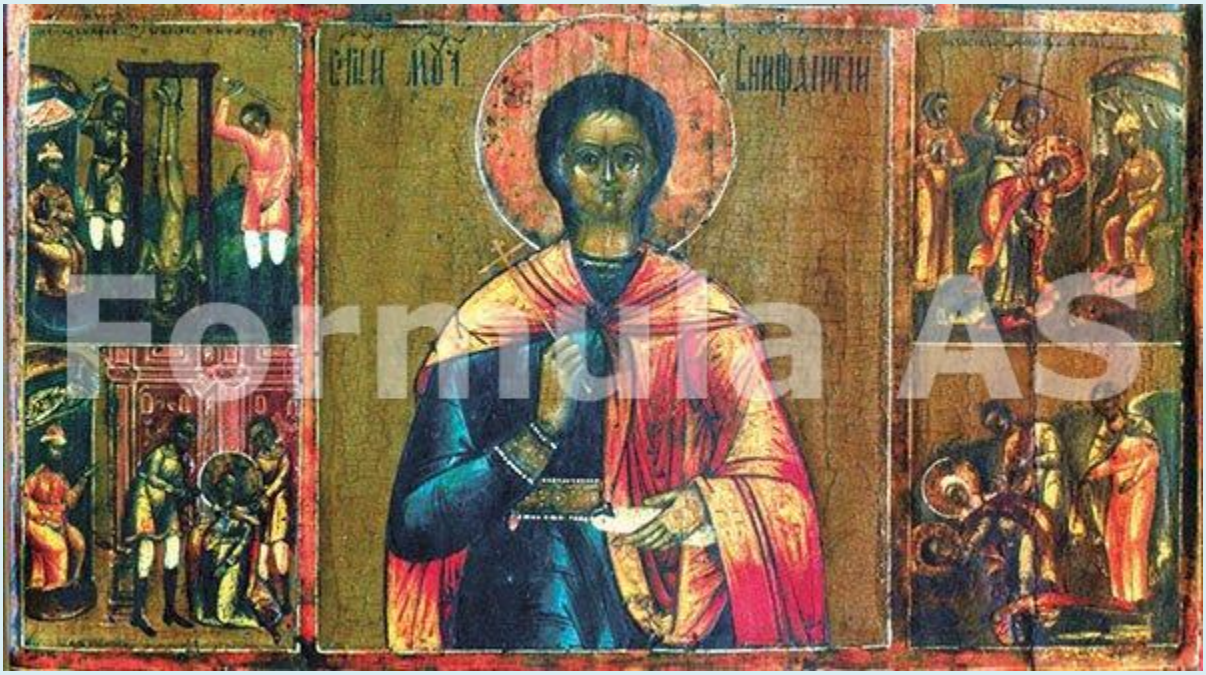

Formula AS

După câteva zile de jale, Aglaida şi-a chemat toţi sclavii şi i-a eliberat. Apoi şi-a vândut toate moşiile, împărţind banii săracilor din Roma. A păstrat doar o mică parte, cu care a ridicat o bisericuţă, sub altarul căreia a aşezat trupul lui Boni-faciu.

În scurtă vreme, domnia împăratului Constantin cel mare avea să se întindă de la apusul şi până la răsăritul imperiului. Iubitul ei a fost unul dintre ultimii martiri şi, odată cu libertatea credinţei, la lăcaşul închinat lui au prins să vină râuri de pelerini creştini.

Aglaida a văzut cum mulţi dintre ei s-au tămăduit de boli, cinstind mormântul lui Bonifaciu.

A mai trăit cincisprezece ani, petrecuţi numai în post şi rugăciune, apoi s-a mutat şi ea în cer. A fost înmormântată lângă el, iar biserica îi cinsteşte pe amândoi, ca sfinţi.